

Sandokan

Malesian merirosvot

EMILIO SALGARI

Kääntänyt Hanna Ahtonen

Osa 1

Malesian Tiikeri

Luku 1

Young India

“Herra Williams, missä me olemme?”

“Malesian sydämessä, Kammamuri-ystäväiseni.”

“Kuinka kauan vielä kestää ennen kuin saavumme päämääräämme?”

“Oletko kyllästynyt?”

“En. Minulla on vain aivan hirveä kiire; *Young India* tuskin liikkuukaan.”

Herra Williams, joka oli neljäkymmenvuotias amerikkalainen merimies, jolla oli pituutta vain hieman yli viisi jalkaa, katsoi toveriaan ärtyneenä. Kyseinen mies oli pitkä, tumma intialainen, joka oli ehkä kaksikymmentäneljä tai –viisivuotias. Hänellä oli ylevät, lähes hienostuneet, piirteet ja hänen yläkehonsa oli paljas lukuun ottamatta korvakoruja ja useita ketjuja, jotka laskeutuivat kauniisti hänen leveälle rinnalleen.

“Mitä?” kiljaisi amerikkalainen loukkaantuneena. “Tuskin liikkuukaan? Tuo oli loukkaus, maratha-hyvä.”

“Kiireiselle henkilölle jopa risteilijä, joka kiittää viidentoista solmun nopeudella, tuntuu etenevän matelemalla.”

“Voi hyvänen aika sentään, miksi moinen kiire?” kysyi perämies päätään raapien. “Oletko menossa noutamaan perintöä?”

“Tuskinpa! Jos vain tietäisit...”

“No älä sitten pidä minua pimeydessä, nuori mies...”

“Anteeksi? Tällä tuulella on vaikeata kuulla puhetta...”

“Ahaa, nyt sinä siis leikit kuuroa? Sinä selvästikin salaat jotakin! Mukanasi oleva nuori nainen...”

“Palataanpa alkuperäiseen kysymykseeni, herra Williams. Milloin me oikein saavumme satamaan?”

“Mihin satamaan, ystäväiseni?”

“Sarawakiin.”

“Kohtalo näyttää. Koskaan ei voi tietää, mitä merellä tapahtuu. Taifuuni saattaa nousta äkkiä kuin tyhjästä; tai merirosvojoukko käydä kimppuumme ja lähettää meidän paholaisen vieraiksi tikari kylkiluiden välissä tai pari jalkaa köyttä kaulan ympärillä.”

“Onko näillä vesillä merirosvoja?” intialainen virnisteli.

“Usko vain huviksesi. Ja he ovat aivan yhtä vaarallisia kuin ne teidän kuristajanne Intiassa.”

“Niinköhän?”

“Katsohan tuonne, heti keulan yläpuolelle. Mitä näet?”

“Saaren.”

“Ja se kuhisee merirosvoja. Tuo on Mompracem, ystäväni. Värisen jo pelkästään nimen sanomisesta.”

“Miksi niin?”

“Tuo pieni maatilkku on sellaisen miehen koti, joka on vuodattanut verta ympäri Malesian merta. Oletko koskaan kuullut puhuttavan Sandokanista?”

“En.”

“Sandokan, Malesian Tiikeri, eikä nimeä ole annettu kevyin perustein. Hän on raivoisa ja armoton! Jos joutuisimme hänen käsiinsä, hän surmaisi meidät edes ajattelematta sitä kahdesti.”

“Eivätkö britit ole koettaneet kukistaa häntä?” kysyi yllättynyt intialainen.

“Mompracemin tiikereiden tuhoaminen on helpommin sanottu kuin tehty,” merimies vastasi. “Joitakin vuosia sitten, vuonna 1850, britit kokosivat suuren laivaston ja hyökkäsivät saarelle. Hurjan taistelun jälkeen he onnistuivat vangitsemaan Tiikerin, mutta ennen kuin he ehtivät Labuanille asti merirosvo pakeni mystisesti.”

“Ja palasi Mompracemille?”

“Ei. Kahteen vuoteen hänestä ei kuultu pihahdustakaan, hän näytti kadonneen näiltä vesiltä, mutta aikaisin vuonna 1852 hän palasi tuoden mukanaan uuden merirosvojoukon, joka oli koottu pelottomista malaijeista ja dajakoista. Surmattuaan ne muutamat englantilaiset, jotka olivat olleet tarpeeksi hulluja asettumaan hänen entiseen tukikohtaansa, hän uudelleen rakensi linnoituksensa ja aloitti jälleen hyökkäykset merellä.”

Komentosillalta kuului vihellys samalla kun tuulenpuuska sai mastot natisemaan.

“Ohoh!” sanoi herra Williams kohottaen päätään. “Näyttää siltä, että tilanne on muuttumassa huonompaan suuntaan.”

“Mitä tarkoittatte?” intialainen kysyi hermostuneena.

“Näetkö nuo mustat pilvet? Ne eivät ennusta helppoa purjehdusta.”

“Olemmeko vaarassa?”

“*Young India* on vahva alus; se on kestänyt useita myrskyjä. Nyt täytyy ryhtyä töihin, meri muuttuu levottomaksi.”

Herra Williams ei ollut erehtynyt. Vesi oli muuttunut lyijynharmaaksi ja meri, joka aiemmin oli ollut tasainen kuin lasi, oli alkanut kohoilla levottomasti.

Idässä, suuren Borneon saaren suunnalla, suuri pikimusta pilvi oli nousemassa kohti laskevaa aurinkoa. Albatrossit kiljuivat hermostuneesti liidellensä kohoilevien aaltojen yläpuolella.

Kuolemantyyneys seurasi ensimmäistä tuulenpuuskaa; ukkosen kumina kantautui idästä täyttäen merimiehet hermostuneella odotuksella.

“Tyhjentäkää kansi!” kapteeni MacClintock huusi viitaten vaativasti matkustajia siirtymään kannen alle.

Kaikki tottelivat vastahakoisesti ja menivät alas keulassa ja perässä olevista luukuista. Yksi mies oli kuitenkin jäänyt kannelle, intialainen Kammamuri.

“Käskin tyhjentää kannen!” kapteeni karjui.

“Kapteeni,” Marathan sanoi astuen päättäväisesti lähemmäksi. “Olemmeko me vaarassa?”

“Tiedämme sitten kun myrsky on ohitse.”

“Minun on päästävä Sarawakiin, kapteeni.”

“Niin pääsetkin, olettaen siis, että me emme uppoa.”

“Minun on päästävä Sarawakiin! Tämä on tärkeätä!”

“Herra Williams, viekää tämä mies pois täältä! Minulla ei ole aikaa tällaiseen.”

Intialainen raahattiin pois ja työnnettiin alas lähimmästä luukusta. Voimakas tuuli nousi idästä, ulvoen laivan takilassa. Ukkonen kumisi lähes tauotta mustien pilvien levitessä peittämään taivaan.

Young India oli kaunis kolmimastoinen kuunari, joka oli kestänyt hyvin viisitoista vuotta. Sen kevyt ja vahva rakenne, suuri purjepinta-

ala ja vahva köli muistuttivat niistä saarronmurtajista, jotka olivat näytelleet legendaarista roolia Amerikan sisällissodassa. Se oli lähtenyt Kalkutasta 26. päivänä elokuuta vuonna 1856 vieden lastinaan rautaharkkoja Sarawakiin. Sen mukana oli neljätoista merimiestä, kaksi upseeria ja kuusi matkustajaa; suosiollisten tuulten puhaltaessa se oli saapunut malaijien hallitsemille vesille vähemmässä kuin kolmessatoista päivässä; tarkkaan ottaen se oli saanut näkyviinsä Mompracemin pelätyn merirosvoaaren, jolla asuivat Eteläkiinanmeren hurjimmat ryövärit.

Kahdeksalta oli jo melkein täydellisen pimeätä. Aurinko oli kadonnut pilvien taakse ja tuuli ulvoi hetki hetkeltä pahemmin. Meri myrskysi laivan ympärillä; suunnattomat aallot törmäilivät ja katosivat rajuisia vaahtopärskeissä samalla kun toiset särkyivät Mompracemin rannoille, jotka kohosivat uhkaavina laivan edessä.

Young India kiiti eteenpäin, syöksyen aaltojen ylitse, painuen aallonpohjiin ja kohoten taas niiden harjalle samalla kun sen mastot näyttivät viistävän pilviä.

Paljain jaloin, kasvot irvessä, hiuksen tuulen piiskaamina merimiehet suorittivat tehtäviään kiroten välillä.

Ei ollut mahdollista äyskäröidä riittävän nopeasti, joten kansi lainehti jatkuvasti vettä ja se vaikeutti kaikkia toimenpiteitä. Komennot ja kiroukset sekoittuivat myrskyn ulvontaan.

Yhdeksän aikaan kolmimasto, joka oli kuin lelu myrskyn kourissa, oli ehtinyt jo Mompracemin aluevesille.

Herra Williams piteli ruoria kaikin voimin, mutta hän ei voinut estää *Young Indiaa* ajautumasta kohti saarta ympäröiviä riuottoja ja kareja. Miehistö alkoi jo pelätä, että laiva murskautuisi kappaleiksi.

Kauhukseen kapteeni MacClintock huomasi useita rannalla palavia tulia. Salaman välähdys näytti pitkän miehen, joka seiso meren yläpuolelle kurkottavalla huiman korkealla kalliolla. Käsivarret ristissä rinnalla, mies seiso liikkumattomana luonnonvoimien myllertäessä hänen ympärillään.

Miehen silmät hehkuivat kuin palavat kekäleet ja ne tuntuivat olevan kiinnittyneet kapteeniin. Hetken kapteenista jopa tuntui kuin mies olisi viitannut ystävällisesti, mutta hän ei ollut varma asiasta, sillä pimeys palasi samassa ja tuulenpuuska kiidatti *Young Indian* kauemmaksi.

“Jumala meitä auttakoon!” huudahti herra Williams, joka oli myös nähnyt miehen. “Se oli Malesian Tiikeri.”

Hänen äänensä melkein hukkui voimakkaaseen ukkosen jyrähdykseen, joka aloitti kuurouttavan myrskykonsertin. Taivas tuntui avautuvan tuleen, joka valaisi koko myrskyn runteleman meren uhkaavalla valolla. Salammat halkoivat ilmaa muodostaen tuhansia kuvioita, silpoivat taivasta ja tanssivat laivan ympärillä kadoten välillä aaltoihin samalla kun pelottava jyminä täytti ilman.

Vaikutti siltä, että meri ei halunnut jäädä taivasta heikommaksi, vaan yltyi yhä hurjempaan riehuntaan. Aallot kasvoivat vuoriksi, jotka kimalsivat kultaista valoa kohotessaan kohti taivasta. Myös tuuli lisäsi oman äänensä kakofoniaan, ärjyen hurjasti työntäessään lämpimän sateen pilviä taivaan poikki.

Kallistellen hurjasti, *Young India* taisteli parhaansa mukaan pysyäkseen hurjistuneiden elementtien edellä. Se valitti aaltojen paineen alla; se kohosi ja painui halkoen aaltoja keulallaan, samalla kun sitä vietiin vuoroin etelään vuoroin pohjoiseen vastoin ruorimiehen tahtoa.

Välillä miehistö jo luuli laivan uppoavan kun uskomattoman suuret aallot murtuivat sen kylkiä vasten. Äkkiä kova pohjoistuuli kääntyi ja alkoi kuljettaa heitä kohti itää.

Alus ei voinut enää taistella. Taifuunia vastaan purjehtiminen oli silkka itsemurha. Vaikka kukaan miehistöstä ei ollut nähnyt lännen puolella muuta maata kuin pelätyn Momppracemin, kapteeni MacClintockin oli tunnustettava tappio ja pyrittävä pakoon kaikella sillä nopeudella, joka oli saatavissa *Young Indian* jäljellä olevista purjeista.

Kaksi tuntia kului laivan kääntämisen jälkeen; aallot eivät kuitenkaan hellittäneet vähääkään vaan näyttivät päättäneen upottaa laivan.

Salamoiden leimuaminen oli kuitenkin vähentynyt ja nyt välähdyksiä ilmestyi vain satunnaisesti; pimeys oli niin synkkä, ettei miehistö nähnyt kahtakaan sataa askelta eteensä. Äkkiä kapteenin korva tavoitti uhkaavan kohinan.

“Katsokaa keulan eteen!” hän karjaisi saadakseen äänensä kuulumaan meren ja tuulen kohinan ylitse.

“Riuttoja!” eräs ääni vastasi.

Kapteeni MacClintock ryntäsi keulaan, tarrautui köyteen ja kipusi sille, mitä oli jäljellä keulakaiteesta.

Vaikka oli pimeätä ja tuuli riehui hänen ympärillään, hän kuuli selvästi vasta-aallon kohinan. Hänellä ei ollut epäilystäkään; hänen laivansa edessä oli muutaman kaapelinmitan päässä kiviriutta, joka ehkä oli jatkoa Mompracemia suojaaville riutoille.

“Valmiina kääntämään!” hän huusi.

Herra Williams kokosi kaikki voimansa ja väänsi ruoria. Melkein samalla hetkellä laiva iskeytyi lujasti johonkin kovaan.

Törmäyksellä ei kuitenkaan ollut suurtakaan vaikutusta. Vain pieni osa ulkokölistä oli irronnut riutan kylkeen. Tuuli puhalsi heitä yhä itään ja aallot kuljettivat laivaa eteenpäin.

Vaaratilanteesta huolimatta miehistö säilytti uskomattoman määrän mielenmalttia ja toteutti käännöksen. *Young India* kääntyi, kulki eteenpäin pari sataa metriä ja pakeni vaarallisimmilta vesiltä. Hetken kaikki näytti olevan kääntymässä hyväksi. Luotausnuora oli heitetty veteen ja se näytti keulan kohdalla syvyydeksi neljätoista syltä.

Pelastuksen toivo oli jo herännyt miehistössä kun vasta-aallon kohina kuului äkkiä taas, tuhoa ennustaen.

Meri kohosi vielä aiempaakin hurjempana, osoittaen selviä merkkejä uudesta vaarasta.

“Käännä voimakkaasti tuuleen, Bill!” kapteeni MacClintock huusi.

“Riutta keulan alla!” huusi merimies joka oli mennyt keulaan tähyttämään.

Varoitus ei ehtinyt perään asti. Vuoren korkuinen aalto paiskautui kolmimaston tyyrpuurinpuoleista kylkeä vasten, kääntäen laivan rajusti paapuuriin, heittäen alas merimiehen joka riippui brassissa ja murskaten pelastusveneet vasten omia vinssejään.

Kuului hirvittävää kohinaa, jota seurasi särkyvän puun rytinää ja törmäys tärisytti koko laivaa keulasta perään.

Riuttaa vasten törmätessään *Young India* oli saanut yhden tuhoavan iskun; kuusi merimiestä, jotka aalto oli vienyt kannelta, paiskautuivat kiviä vasten.

Luku 2

Malesian merirosvot

Viimeinen hetki oli koittanut epäonniselle *Young Indialle*. Kahden kiven väliin kiilautuneena, koko runko runneltuna ja köli murskana, se ei ollut muuta kuin hylky, joka odotti aaltojen hajottavan sen pian.

Ärjyen jatkuvasti, meri kuohui raivoisana laivan ympärillä paiskaten sen yhä uudelleen riuttaa vasten, vieden sen pelastusveneet ja tuhoten osia kaiteista, rungosta ja kannesta samalla heitellen ihmisiä miten sattui.

Laivassa olevat pelastuneet, hulluina pelosta, juoksentelivät edestakaisin keulasta perään turvaa hakien, huutaen, kiroten ja rukoillen apua. Yksi merimies kiipesi ylös köysiä, toinen pyrki tähytyskoriin ja kolmas roikkui mastonhangassa. Jotkut ryntäilivät vaarallisen hurjasti rukoillen Herraa ja Madonnan, toiset taas koettivat saada käsiinsä lähimmän pelastusrenkaan tai minkä tahansa muun, mikä kellui, he koettivat varautua siihen, että alus särkyisi lopullisesti aaltojen höykytyksessä.

Vain kapteeni MacClintock ja herra Williams, jotka olivat nähneet pahempaakin, pystyivät pysymään tyyninä. Tietäen, ettei kolmimasto voinut päästä irti, he ryntäsivät kannen alle. Viimeinenkin toivo merelle palaamisesta täytyi kuitenkin heittää; ruuma oli täynnä vettä.

“Laiva raukka,” huokasi herra Williams katsellessaan edessään avautuvaa näkyä. “Tämä on sen loppu.”

“Sitä minäkin pelkään, Bill,” vastasi kapteeni, joka oli vielä perämiestäkin liikuttuneempi. “Tämä on *Young Indian* viimeinen leposija.”

“Mitä me teemme seuraavaksi?”

“Meidän on odotettava aamunkoittoa.”

“Luuletko, että alus kestää myrskyn?”

“Se on meidän ainoa toivomme. Riutta halkaisi laivan kuin kirves. En usko että alus irtautuu.”

“Meidän on kerrottava se miehistölle. He ovat pelosta puolikuolleita.

Vanhat merikarhut palasivat kannelle. Merimiehet ja matkustajat ryntäsivät heitä kohden kasvot pelon väärinä ja hukuttaen heidät kysymyksiin.

“Onko se ohi?” yksi kysyi.

“Uppoammeko me?” kysyi toinen.

“Onko toivoa pelastumisesta?”

“Missä me olemme?”

“Ennen kaikkea meidän on pysyttävä rauhallisina,” kapteeni sanoi. “Ei ole mitään syytä pelkoon.”

Kammamuri astui eteenpäin.

“Kapteeni,” hän kysyi tynesti. “Voimmeko yhä päästä Sarawakiin?”

“Pelkään, että se on nyt mahdotonta, Kammamuri. *Young India* ei koskaan lähde tältä riutalta.”

“Isäntäni on siellä, kapteeni.”

“Hänen on nyt pakko odottaa.”

Intialaisen kasvot muuttuivat ilmeettömiksi.

“Kali häntä suojelkoon,” hän mutisi.

“Ei kaikki ole vielä menetetty, Kammamuri,” kapteeni sanoi.

“Emme siis uppoa?”

“Emme niin kauan, kuin pidämme päämme kylminä. Kunhan aamu koittaa me selvitämme sijaintimme ja mietimme sitten, mitä on tehtävä.”

Kapteenin sanat tuntuivat rauhoittavan miehistöä ja he alkoivat toivoa pelastusta. Sellaiset, jotka olivat alkaneet rakennella lauttoja, jättivät työnsä kesken; pienen epäröinnin jälkeen myös ne, jotka olivat kivunneet mastoihin, liukuivat takaisin alas. Järjestys palasi pian haaksirikkoutuneen laivan kannelle.

Meri jatkoi raivoamistaan. Jättimäiset aallot hyökkäsivät riuttoja vasten ja murtoivat heidän ylleen pelottavalla metelillä. Joutuessaan moukaroiduksi keulasta perään *Young India* valitti avuttomana samalla kun sen jäljellä olevat kaiteet ja särkynyt köli huuhtoutuivat meren vietäviksi. Välillä alus tärähti niin rajusti, että miehistö pelkäsi sen

irtoavan karilta ja joutuvaan takaisin aaltojen runneltavaksi. Onneksi alus kuitenkin kesti, ja jatkuvasta vaarasta huolimatta miehistö onnistui nukkumaan muutaman tunnin.

Neljältä aamulla taivas alkoi kirkastua idässä. Aurinko nousi trooppisille leveysasteille tyypilliseen tapansa nopeasti punaisen taivaan edeltäessä aamun saapumista. Kapteeni, joka seisoi isonmaston tähystyskorissa herra Williams rinnallaan, piti katseensa suunnattuna pohjoiseen, missä hän oli nähnyt tumman hahmon vähemmän kuin kahden mailin päässä.

“No, kapteeni,” sanoi perämies pureskellen kiukkuisesti tupakkaansa. “Tunnetko tuon maankaistaleen?”

“Luulen niin. On vielä melko pimeätä, mutta ... näetkö nuo riutat? En usko erehtyvänä kun sanon, että tuo on Mompracem.”

“Hyvä Jumala!” mutisi amerikkalainen irvistäen. “Osuimmepa pahaan paikkaan haaksirikkoutumaan.”

“Siltä näyttää, Bill.”

“Sano vain mikä tuo on; merirosvojen luola. Malesian Tiikeri on palannut.”

“Mitä?!” huudahti MacClintock hätkähtäen hieman. “Onko Malesian Tiikeri palannut Mompracemille?”

“On.”

“Se on mahdotonta, Bill! Siitä on jo vuosia, kun se konna katosi.”

“Hän on palannut, minä vakuutan sinulle. Neljä kuukautta sitten hän hyökkäsi *Arkadan* kimppuun ja se pääsi vain nippa nappa pakoon rajun taistelun jälkeen. Muuan merimies, joka on aiemminkin nähnyt tuon merirosvon, kertoi minulle huomanneensa hänet seisomassa praon keulassa.”

“Olemme siis menneittä. Hän käy varmasti kimppuumme.”

“Voi Jumala!” huudahti perämies muuttuen äkkiä kalpeaksi.

“Mikä hätänä?”

“Katsokaa, kapteeni! Katsokaa tuonne!”

“Praoja! Praoja!” huusi samalla hetkellä ääni kannelta.

Nyt kasvoiltaan yhtä kalpeana kuin perämiehensäkin, kapteeni käänsi katseensa saareen ja näki neljän kookkaan malaijilaisen praon juuri kääntyvän niemekkeen ympäri vain kolmen mailin päässä heistä. Keveinä, siroina ja matalakulkuisina alukset suorastaan lensivät meren

ylitse uskomattomalla nopeudella, niiden laajat purjeet pullistelivat tuulussa.

Kapteeni tiesi heti, millaista väkeä oli tulossa; merirosvojal Muutamalla sanalla hän selitti miehistölle uuden vaaran; itsepäinen taistelu olisi heidän ainoa toivonsa.

Ikävä kyllä aluksella oli huono aseistus. Sillä ei ollut lainkaan tykkejä ja vaikka kivääreitä riittikin jokaiselle miehelle, useimmat niistä olivat vioittuneet. Aluksessa oli onneksi muutamia leveitä sapeleita, hieman ruostuneita, mutta yhä käyttökelpoisia, joitakin karabiineja, muutama revolveri ja huomattava määrä kirveitä.

Aseistauduttuaan parhaansa mukaan miehistön jäsenet ja matkustajat asettuivat laivan perään, joka oli nyt veden alla ja kaikkein todennäköisin kohta, josta merirosvot pyrkisivät laivaan. Amerikan lippu nousi majesteettisesti isoon mastoon ja herra Williams naulasi sen kiinni. He taistelisivat kuolemaan asti.

Neljä malaijilaista praoa lähestyivät kaiken aikaa. Nyt ne olivat vain noin seitsemänsadan askeleen päässä ja valmistautuivat hyökkäämään onnettoman kolmimaston kimppuun koko voimallaan.

Aurinko nousi horisontin yläpuolelle sallien *Young Indian* väen nähdä selvästi hyökkääjät.

Heitä oli kahdeksan- tai yhdeksänkymmentä, urheita, kaunisrakenteisia miehiä, joilla oli rinta paljaana ja jotka oli koottu useista Aasian heimoista: bugilaisia, macassareja ja jaavalaisia, malaijeja oliivinvärisine ihoineen, komeita dajakoja jäsenet kuparisten korujen peittäminä, samoin useita kiinalaisia, jotka oli helppoa tunnistaa kaukaakin kaljuiksi ajelluista päistään.

He olivat aseistautuneet kauniilla hopeakoristeisilla karabiineilla, jotka oli silattu helmiäisellä, suurilla parangoilla, sapeleilla, myrkytetyillä tikareilla ja kampilangeilla, suurilla nuijilla, joita he käsittelivät kuin tikkuja. Aseitaan uhkaavasti heilutellen, tuo miesjoukko tuijotti rävähtämättä *Young Indiaa*, täyttäen ilman raivoisilla huudoilla, joiden oli tarkoitus pelottaa vastustajia.

Kun alusten välillä oli enää nelisen sataa metriä, etummaisesta praosta kajahti tykinlaukaus. Kanuunankuula katkaisi keulapiikin kahtia saaden ylemmän osan putoamaan mereen.

“Pysykää urheina, miehet,” kapteeni MacClintock huusi. “Ampukaa täyslaidallinen!”

Jokunen kiväärinlaukaus seurasi komentoa. Raivoisia huutoja kuului praon kannelta, mikä oli varma merkki siitä, ettei lyijy ollut mennyt haaskuuseen.

“Hyvin tehty!” herra Williams huusi. “Nuo kirotut eivät uskalla käydä kimppuumme. Valmiina! Tulta!”

Sarja voimakkaita laukauksia hukutti hänen äänensä. Merirosvot olivat aloittaneet oman hyökkäyksensä.

Neljä praoa näyttivät savuavan kun ne alkoivat ampua tauotonta metallisadetta. Kanuunat, tuliluikut ja karabiinit ampuivat hyvässä järjestyksessä, osuen, kaataen ja tuhoten kaiken tieltään matemaattisella tarkkuudella.

Vähemmässä kuin hetkessä neljä haaksirikkoista makasi jo maassa. Keulamasto, joka oli katkennut tähystyskorin alapuolelta, rysähti kannelle vetäen mukanaan puomeja, purjeita ja köysiä. Voittoisat huudot muuttuivat pelon kiljahduksiksi ja kivun valitukseksi. Voitosta ei ollut toivoakaan; metallinen hurrikaani tuhosi alusta pelottavalla nopeudella.

Ymmärtäessään, että taistelu oli hävitty, haaksirikkoiset tyhjensivät muskettinsa ja juoksivat tyyrpuurin puolelle etsien suojaa sen vähän takaa, mitä oli jäljellä pelastusveneistä. Moniin oli osunut ja tuskan huudot täyttivät ilman samalla kun veri valui haavoista.

Vähemmän kuin viisitoista minuuttia kului, kun merirosvot kanuunatulensa suojaamina saapuivat laivan peräpartaalle ja valmistautuivat valtaamaan laivan.

Kapteeni MacClintock ja kolme muuta ryntäsivät heti torjumaan hyökkäystä, mutta kartessiryöppy pysäytti heidät seisoville jaloille.

Hirvittävä huuto halkoi ilmaa; “Eläköön Malesian Tiikeri!”

Merirosvot heittivät syrjään karabiininsa ja tarttuivat sapeleihin, kirveisiin, nuijiin ja tikareihin hyökätessään laivan kannelle, tarttuessaan laitoihin, puomeihin ja köysiin. Muutamat olivat kiivenneet praon mastoihin ja puomeja pitkin juosten he pääsivät sukeltamaan kolmimaston takilaan, josta he liukuivat nopeasti alas. Hetkessä jäljellä olevat puolustajat kaatuivat pitkin keulaa, perää, keskikantta ja keulakoroketta.

Vain yksi mies oli yhä elossa, seisten isonmaston vieressä, aseenaan raskas, leveäteräinen valtaussapeli. Leijonan rohkeudella intialainen

Kammamuri piti puoliaan huitoen vihollisten asepaljoutta ja jakaen iskuja joka taholle.

“Apua! Apua!” huusi onneton mies käheästi kaatuessaan lopulta kannelle.

“Seis!” huusi ääni. “Armoa urhealle! Tuo intialainen on soturi.”

Luku 3

Malesian Tiikeri

Mies, joka oli huutanut nuo pelastavat sanat, näytti olevan iältään jossakin 32 ja 35 välillä. Hän oli pitkä, vaaleaihoinen, hienopiirteinen ja hänellä oli vaaleansiniset silmät. Mustat viikset reunustivat hänen hymyileviä huuliaan. Hän oli pukeutunut erittäin hienostuneesti; hänellä oli manila-hamppuinen hattu, ruskea samettijakku, jossa oli kultaiset napit, brokadihousut ja pitkät, punaiset nahkasaappaat. Leveä sininen silkkivyö oli sidottu hänen uumalleen. Komea intialainen karabiini oli heitetty olalle ja vyöltä riippui sapeli, jonka kultaista kahvaa koristi pähkinän kokoinen timantti.

Hän viittasi merirosvoja astumaan syrjään ja lähestyi intialaista, joka ei ollut vielä ehtinyt edes ajatella nousevansa ylös, koska hän oli niin yllättynyt huomattessaan olevansa yhä elossa. Hän katseli toista miestä pitkän tuokion huomioiden tarkasti jokaisen yksityiskohdan.

“Onko jotakin, minkä haluaisit sanoa puolestasi, nuori mies?” hän kysyi iloisesti.

“Mitä?...” huudahti ällistynyt Kammamuri nähdessään eurooppalaisen näiden röyhkeiden merirosvojen komentajana.

“Oletko yllättynyt siitä, että olet yhä elossa?”

“Se tuntuu ihmeeltä.”

“Sitä en yhtään epäile, nuori mies.”

“Miksi säästitte henkeni?” intialainen kysyi.

“Ensinnäkin siksi, ettet ole valkoinen.”

“Vihaatteko valkoisia?”

“Kyllä.”

“Ettetekö ole itse valkoinen?”

“Voi hyvä Jumala, olen puhdasverinen portugalilainen!”

“Nyt en ymmärrä, miksi sitten...”

“Lopetetaan tähän, nuori mies; älä vaadi mitään selitystä.”

“Olkoon niin. Miksi siis pelastitte minut?”

“Koska olet soturi ja minä ihailen sotureita.”

“Olen maratha,” vastasi intialainen ylpeästi.

“Hienoa rotua. Minulla on sinulle ehdotus: haluatko liittyä meihin?”

“Minäkö? Merirosvoksi!”

“Miksikäs ei? Jupiterin kautta! Sinä olisit loistava.”

“Entä jos kieltäydyn?”

“En enää ottaisi vastuuta hengestäsi.”

“Olkoon niin, voitte pitää minua osana miehistöänne.”

“Hyvä mies! Hei, Kotta, katso josko löydät pullon viskiä. Amerikkalaisilla on yleensä hyvin varustetut laivat.”

Noin viisi jalkaa pitkä malaiji, jolla oli pitkät, voimakkaat käsivarret, meni alas kuolleen kapteeni MacClintockin hyttiin ja palasi hetkeä myöhemmin mukanaan pari lasia ja pölyn peittämä pullo.

“Viskiä,” Yanez sanoi lukiessaan etiketin. “Näillä amerikkalaisilla on todella hyvä maku.”

Hän kaatoi juomaa kahteen lasiin ja tarjosi toista intialaiselle kysyen, “Mikä on nimesi?”

“Kammamuri.”

“Terveydexesi siis, Kammamuri.”

“Tsellenne, herra...”

“Yanez.”

Molemmat tyhjensivät lasinsa yhdellä huikalla.

“Nyt, nuori mies,” aina hyväntuulinen Yanez sanoi. “On aika mennä tapaamaan kapteeni Sandokania.”

“Ketä?”

“Hyvänen aika! Malesian Tiikeriä!”

“Viettekö minut hänen luokseen?”

“Tietysti, ystäväiseni, ja hän on iloinen saadessaan joukkoomme marathanin. Mennään, Kammamuri.”

Intialainen ei liikahtanutkaan. Hän vaikutti aavistuksen nolostuneelta. Hän vilkaisi nopeasti merirosvoja ja keskitti sitten katseensa laivan perään.

“Mikä hätänä?” Yanez kysyi.

“Sir...” maratha aloitti epävarmasti. “Haluaisin pyytää erästä palvelusta.”

“Annahan kuulua, ystäväiseni.”

“Mukanani on muuan nainen.”

“Nainen! Valkoinen vai intialainen.”

“Valkoinen.”

“Missä hän on?”

“Piileskelee ruumassa.”

“Tuo hänet kannelle.”

“Lupaatteko, ettei hänelle tapahdu mitään pahaa?”

“Sinulla on siitä sanani.”

“Kiitos, sir,” maratha sanoi liikuttuneena.

Hän juoksi aluksen perään ja katosi alas luukusta. Pari minuuttia myöhemmin hän palasi kannelle.

“Missä hän on?” Yanez kysyi.

“Hän tulee aivan hetken kuluttua. Älkää turhaan puhuko hänelle, sir; hän on hullu.”

“Hullu! Kuka hän on?”

“Tuolta hän tulee!” Kammamuri ilmoitti.

Portugalilainen kääntyi kohti perää.

Laajaan valkoiseen viittaaan kietoutuneena uskomattoman kaunis nainen oli yllättäen noussut ruumasta ja pysähtynyt seisomaan lähelle mesaanimastoa.

Hän oli ehkä viisitoistavuotias, elegantti, viehättävä ja siro. Hänellä oli kaunis, ruusuinen iho, suuret, tummat silmät ja kapea nenä. Huulet, jotka olivat punaiset kuin koralli olivat kääntyneet sievään hymyyn, joka paljasti pienet valkoiset hampaat. Hänen hiuksensa oli jaettu keskeltä päätä ja niitä piteli paikoillaan solki, johon oli upotettu suuria timantteja; pitkä tukka laskeutui hartioille yönmustina kiharoina, jotka ulottuivat naisen vyötärölle asti. Hänen tummat silmänsä tarkastelivat aseistettuja miehiä ja sinne tänne kaatuneita ruumiita, mutta pieninkään pelon häivähdys ei vääristänyt hänen tyyniä piirteitään.

“Kuka hän on?” Yanez kysyi käheästi Kammamurilta puristaen tämän käsivartta.

“Emäntäni,” maratha vastasi. “Idän Tempelin Vartija.”

Nuori nainen ei liikkunut. Yanez astui muutaman askelen lähemmäksi ja tutki naista ihmeissään.

“Mikä yhdennäköisyys!” hän huudahti muuttuen kalpeaksi.

Hän palasi nopeasti Kammamurin luokse, tarttui tämän käsivarteen ja kysyi, “Onko hän englantilainen?”

“Hän syntyi Intiassa englantilaisille vanhemmille.”

“Miten hän päätyi tuohon tilaan?”

“Se on pitkä tarina.”

“Saat kertoa sen Malesian Tiikerille. Nyt on aika lähteä, maratha hyvä. Miehet, tyhjentäkää alus kaikesta arvokkaasta ja syyttäkää se sitten tuleen.”

Kammamuri lähestyi hullua naista, tarttui tämän käteen ja talutti hänet portugalilaisen praoon; nainen ei vastustanut eleelläkään eikä sanonut mitään.

“Mennään sitten,” sanoi Yanez ja tarttui peräsimeen.

Meri oli rauhoittunut, mutta yhä suuret aallot murtuivat silloin tällöin riuttoja vasten. Taitavien ja pelottomien merimiestensä ohjaamana prao ohitti kalliot poukkoillen niiden välissä kuin kumipallo ja kiitäen huimaa nopeutta jättäen jälkeensä kirkkaan vanan, jossa leikki muutama suurikokoinen hai.

Vähemmässä kuin kymmenessä minuutissa se oli ehtinyt saaren toiseen päähän ja kääntynyt vauhtiaan hidastamatta suunnatessaan kohti laajaa lahtea. Parisen kymmentä tukevarakenteista parakkia reunusti rantaa, jota suojelivat korkeat vallituksen, syvät keihäillä täytetyt kuilut ja kolme riviä tykeillä ja tuliluikuilla reunustettuja juoksuhautoja.

Sataviisikymmentä malaijia, yläkeho paljaana ja hampaisiin asti aseissa, ilmestyi juoksuhaudoista ja kiiruhti rannalle täyttäen ilman alkukantaisilla huudoilla ja heiluttaen kirveitään, keihäitään, tikareitaan, sapeleitaan, karabiinejaan ja pistooleitaan.

“Missä me olemme?” Kammamuri kysyi epävarmana.

“Tämä on meidän kylämme,” portugalilainen vastasi.

“Täälläkö Malesian Tiikeri asuu?”

“Näetkö tuon punaisen lipun? Hän asuu tuolla ylhäällä.”

Maratha kohotti katseensa. Huiman korkealla kalliolla, joka kohosi meren ylle, kökötti suuri maja, jonka paksut seinät olisivat kestäneen

täysimittaisen hyökkäyksenkin. Suuri punainen lippu, johon oli kuvattu tiikerin pää, liehui majesteettisesti sen katolla.

“Menemmekö me tuonne?” hän kysyi hermostuneena.

“Kyllä vain, ystäväiseni,” Yanez vastasi.

“Miten hän mahtaa ottaa minut vastaan?”

“Tavalla, joka soveltuu soturille.”

“Tuleeko emäntäni mukaamme.”

“Ei aivan vielä.”

“Miksi ei?”

“Koska hän muistuttaa...”

Hän vaikenä. Jokin voimakas tunne oli juuri vääristänyt hänen kasvonsa ja hänen silmänsä vaikuttivat hieman kosteilta. Kammamuri huomasi muutoksen.

“Näytätte surulliselta, señor Yanez,” hän sanoi.

“Nyt kyllä erehdyt,” portugalilainen sanoi vetäen peräsintä itseään kohti väistääkseen riutan. “Perillä ollaan, Kammamuri.”

Prao laski ankkurinsa keula kohti rantaa.

Portugalilainen, Kammamuri, hullu nainen ja merirosvot nousivat maihin.

“Viekää tämä nainen kylän kauneimpaan majaan,” määräsi Yanez osoittaen Vartijaa merirosvoille.

“He eivät tee pahaa hänelle, eiväthän?” Kammamuri kysyi.

“Kukaan ei uskalla hipaistakaan häntä,” Yanez vakuutti. “Tällä saarella naisia kunnioitetaan paljon enemmän kuin Intiassa, ehkä jopa enemmän kuin Euroopassa. Tule, ystäväni.”

He suuntasivat kohti korkeata kalliota ja kiipesivät ylös kapeita, kiveen hakattuja portaita ohittaen karabiineilla ja sapeleilla aseistautuneita vartijoita.

“Miksi näin paljon turvatoimia?” Kammamuri ihmetteli.

“Malesian Tiikerillä on satoja tuhansia vihollisia.”

“Eivätkö miehet rakasta kapteeniaan?”

“Me ihailimme häntä yli kaiken, mutta muut... Jos vain tietäisit, miten paljon britit vihaavat häntä, Kammamuri. Tässä nyt ollaan. Älä osoita pelkoa.”

He seisovivat nyt suuren majan edessä. Se oli pelottava rakennelma, vallitusten, juoksuautojen, muurien, mörssäreiden, tykkien ja tuliluikkujen suojelema. Portugalilainen työnsi varovasti auki oven,

jonka paksu teak-puu olisi kestänyt jopa tykin laukauksen, ja vei Kammamurin huoneeseen, joka oli täytetty punaisella silkillä, kirveillä, tikareilla, eurooppalaisilla karabiineilla, malaijilaisilla tikareilla, turkkilaisilla jatangeilla, peitsillä, vaatteilla, pulloilla, kiinalaisilla ja japanilaisilla maljakoilla, hopeaharkoilla, kultakasoilla ja vaaseilla, jotka pursuivat helmiä ja timantteja.

Koko sekasotkun keskellä Kammamuri huomasi miehen, joka oli pukeutunut kullalla kirjottuihin silkkivaatteisiin, loikoilemassa persialaisella ryijyllä keskellä huonetta.

Mies ei voinut olla vanhempi kuin kolmekymmentäneljä tai – viisivuotias. Hän oli pitkä ja vahvarakenteinen, hänellä oli komeat pronssinväriset kasvot, joita kehystivät paksut, mustat hiukset, jotka lainehtivat hänen leveille hartioilleen. Hänellä oli korkea otsa, säkenöivät silmät ja kapeat huulet, jotka olivat vääntyneet aavistuksenomaiseen hymyyn. Komea parta antoi hänen olemukselleen ylpeän leiman, joka herätti sekä pelkoa että ihailua. Ensi näkemältä huomasi, että hänellä oli tiikerin raivoisuus ja jättiläisen voimat.

Kun kaksikko astui majaan, hän nousi istumaan ja käänsi lävistävän katseensa heihin.

“Mitä uutisia tuot?” hän kysyi ääni metallisesti väristen.

“Voittoisia,” portugalilainen vastasi. “Ja vangin.”

Merirosvon otsa vetäytyi kurttuun ja hän vaikeni.

“Tämän miehen hengenkö sinä säästit?” hän kysyi hetken kuluttua.

“Kyllä, Sandokan. Oletko ehkä tyytymätön?”

“Tiedät kyllä, että kunnioitan suuresti päähänpistojasi, ystäväni.”

“Tiedän sen, Malesian Tiikeri. Tämä mies liittyisi mielellään joukkoomme. Minä näin hänen taistelevan, hän on soturi.”

Tiikerin silmät välähtivät ja otsan kurtut katosivat.

“Astu lähemmäksi,” hän sanoi puhutellen intialaista.

Kammamuri, joka oli yhä hieman järkyttynyt jouduttuaan äkkiä vastakkain kuuluisan merirosvon kanssa, joka oli vuodattanut vuosien ajan verta ympäri Malesiaa, astui eteenpäin.

“Nimesi?” Tiikeri kysyi.

“Kammamuri.”

“Ja sinä olet?”

“Maratha.”

“Soturi.”

“Kyllä, Malesian Tiikeri,” intialainen vastasi ylpeästi.

“Miksi lähdit maastasi?”

“Minun on päästävä Sarawakiin.”

“Sen koiran, James Brooken maahan?” Tiikeri kysyi vaivautumatta kätkemään vihaansa.

“En tunne tätä James Brookea.”

“Sitä parempi sinulle. Miksi siis olet menossa Sarawakiin?”

“Syy on isäntäni.”

“Ja mikäs hän sitten on? Yksi rajahin sotilaistako?”

“Ei, hän on rajahin vanki.”

“Vanki? Miksi?”

Intialainen ei vastannut.

“Kerro minulle tarinasi,” merirosvo vaati. “Miesteni keskuudessa ei ole salaisuuksia.”

“Siihen voi kulua jonkin verran aikaa, se on aika pitkä tarina.”

“Sitä parempi, istu alas ja kerro kaikki.”